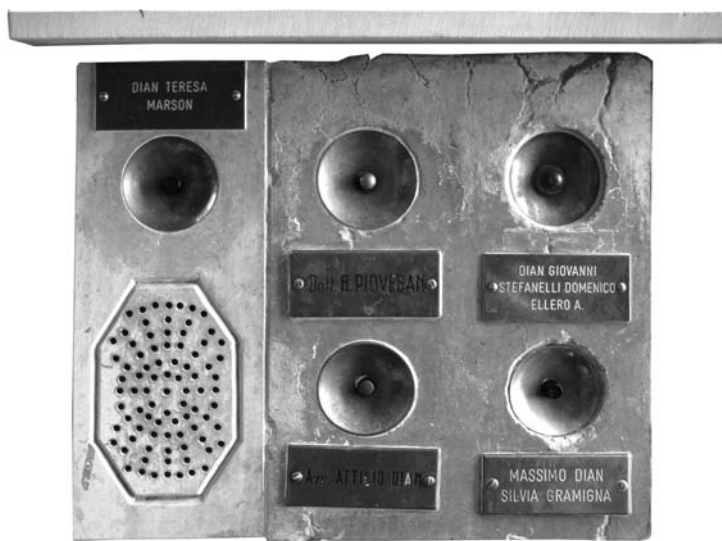

ганна осадко

знаки приватної пунктуації

поезії

З талтого боку сну

обітниці

...і коли почали збуватися всі обітниці: і гори зійшлися, і води розійшлися по праву та ліву руку, і слова усі – мовлені та зловлені – стали неопалимою купиною, а первородство, у золоте руно загорнуте, стало фактом невідворотним – як ти думаєш: – *чи злякався Яків?*

Чи тремтіли його пальці, судомно стискаючи руку брата зрадженого?

Чи чув у собі сміх дітей ненароджених – обраних_бо_коханих?
Чи вірив голосу незнайомому Господа свого небаченого – «Не бійся, бо то Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, ти – Мій»?...

...і коли почали збуватися всі обітниці – йому та їй дані, – коли слова їхні стали кров'ю та тілом, а речі набули форми, а формі повернули колір, і коли світ їхній здійснився, як осінній ранок – як ти думаєш: – *чи злякалася вона?*

Чи тремтів прутик у її пальцях, коли виводила на вільготних пісках узбережжя п'ятого океану слова найважливіші? Бо ж як напишеш – так воно і станеться врешті...

Чи чула, чи дослухалася, як спадають води Великого Потопу в її серці, і все стає на свої місця, і новий світ – удруге сотворений! – починається з найпершого листочка?

Чи вірила голосу незнайомому, що летів срібною павутинкою бабиного літа, і шепотів їй просто у серце: «Не бійся нічого, бо все вже написано. Бо й вода тебе не втопить, і вогонь тебе вже не спалить, бо первородство, Серце, дається не за правом закону, а за правом любові»?..

*...і грілася сонцем, бо й сама була сонцем –
світові сотвореному
і Тобі.*

птаха

Мої рухи стали повільними, ніби сік осінніх дерев...
переходи підземками снів – із дня у день,
балансування на линві свідомості – із ночі в ніч:
*«дівчинко гутаперчева,
заплющ очі-відкрий серце-іди».*
упаду-не впаду-байдуже,
Байда, за ребро зачеплена,
риба, Адамом упіймана
у вершу цієї осені.

Ти не бачив, ти спав далеко –
як стигматами глід кривавив,
Варфоломійвська ніч на Покрови –
і гугеноти-горіхи
губили порожні голови
у посивілій траві –
а католики,
мої соколики-католики – морози ранні
стинали їм руки, і ноги стинали,
і листям слова падали.

Повертаєшся зі снів – ніби з дороги далекої:
грієш руки до білого горняти,
пригортаєш дитя чорнооке,
читаєш стрічки новин:
«Уночі над Іраном розбився літак,
134 жертви, причина аварії –
у двигун літака потрапила птаха».

...і жінки у чорних хустках голосять до неба,
...і листя горіхове проситься у землю,
а ти сидиш поміж них
на кухонній табуретці
на ливні пам'яті
і самими губами питаєш:
– А яка ж то була птаха, Серце?

цитадель

...перше весняне сонце вихлюпується на сонний брук
охайних містечок Австрії_Чехії_Швейцарії_тощо,
де дядечко Фройд на ниточці комплексів, як павук,
звисає зі стелі свідомості «Ахтунг! Лишень без рук!»
і веде прихожан – на щорічну (профілактичну) прощу.

...бо тут – сезонне загострення, хронічно хреновий невроз,
бо тут любов – яка б не була, але до крапельки вийшла,
бо життя утікає слизькою рибиною – кудись повз
і хробак невідомості через вухо у мозок заповз,
а он там –

цитадель «Клініка» –

вся у хрущах і вишнях.

...ідуть стежиною – убогі духом, заплакані та малі
діти реклами-мами, гребучої хімії та модних топлесів,
(ситуація – старий пердун, а хоче, як у Махмуда Алі)
А Доктор – намісник Бога на цій боже-вільній землі –
Пере спідню білизну їх брудних недитячих комплексів...

– А скажіть, лікарю, вам не страшно жити з такими нами?
А не хочеться стерти із мапи світ, узявши велику гумку?
: знаючи, хто приходить у снах до цієї дами,
: що відчуває оцей шмаркач до своєї мами,
: нашу – від першої до останньої – найпотаємнішу думку?

: нашу млосну потребу –

виговорити –

наче виблювати гріхи....

Не сваріть, лікарю! Мовчки дайте прощення і причастя!

...і летять душеньки, і сідають на ваші руки, немов птахи...

(А признайтеся, є спокуса послати на букву х?)

А яке воно, лікарю –

на колір,

на дотик,

на смак –

ЩАСТЯ?

Ворожила-замовляла...

...ворожила-замовляла, як мале дівчисько вперте: води-луки-тіло-руки, поєднайтесь в круговерті сну вабливого, щоб зранку не розплутати нікому... сонце знову ставить кому і за коси витягає із намріяного раю, із придуманого дива...

За вікном – промерзла слива голо світиться від тиші, листя – покотом, і миші з поля, як з Єгипту, сунуть, морем – по стерні – додому

...

мого дому, що лишила, загубила, ніби шило, в скирті долі...

...

сон поволі знову склеює повіки... ворожила чоловіку по долоні аж до ранку: ця триватиме дорога, ця трава – волосся Бога, це коріння – слів предтеча

головних,

та не важливих...

...

Зацвіли у сні черешні, потім – в тіло одяглися,

потім – соком налилися,

потім – усмішка сяйлива

вуст її-його...

достоту,

не збагнути, де чії вже...

дитяча кімната

...відколи діти пішли, їхня кімната так і стоїть пустою,
все на своїх місцях, він нічого не зачіпав:
ліжка незастелені, шпалери кольору неба,
книги, де бути чи не бути – уже не питання,
постери на стінах поблякли,
недоїдене яблуко на долівці

...зайде раз на рік, присяде на ліжку – дивиться,
пам'ять, як павутиння – кутками завісилася
пилу вже на два пальці – а стирати не можна –
неділя ж бо

...торкнеться фото у рамці –
зворушення тепле, як великодній кролик,
сльоза солона, як огірки вагітні...
сміються до нього сонячно
дітки нечемні:
Адамко – солодкий первісток,
Меншенька Єва – смішлива руда вивірка...

...відколи вони пішли –
(то не він їх вигнав насправді, бо – як?)
бунтівники, діти-квіти, що неодмінно хотіли знати:
що є там, поза брамою золотою?
що є мудрість і що є терпіння?
бо хотіли на смак відчути,
на зуб скуштувати
тугу шкірку

і солодке лоно
яблучного кохання...

...дивиться з неба, пантрує внуків –
дрібонькі мачинки в обох долонях
подихом зігріває
(до весни би діждати)...

Рай на замку тримає –
а мо' повернуться –
а все як і було...

чекає досі

дзвінка

листа

есемески

бодай колись

бодай на Різдво:

– Ми тебе любимо, татку...

Зміст

з тамтого боку сну

обітниці	5
птаха	6
адже знала напевне	8
з тамтого боку сну	9
флотилія фантому	10
ні мама, ні зміївна	11

як Любов

перед-чуття	15
сильце	16
як Любов	17
Батьку, куди ж усе?	18
і Донна Анна миє полуниці	20
gerat please	21

знаки приватної пунктуації

тире	25
крапка	28
багатокрапка	30

п'ятий океан

Боженько що один на всіх	35
п'ятий океан	38
де горохи білі	40
Хлопчик-Старий	42
буколіка Любові	43

зубні сни

зубні сни	49
цитадель	51
море (Він_Вона_Воно)	54
для О.К.	62
квачик	64
тотальне безсоння (день 15)	66
за ліву руку	68
осінні парки	69
вже	71

ворожила-замовляла...

допоки зеленою тушшю	75
без птахів_без листя_і без трави	77
ниточка із Божого вишиття	80
туман	81
кольорові камінчики	82
Іріт	84
непрочитана жінка	88
ворожила-замовляла	91
дитяча кімната	92

Літературно-художнє видання

Ганна ОСАДКО

знаки приватної пунктуації

Головний редактор **Богдан Будний**
Художній редактор **Ростислав Крамар**

Підписано до друку 24.11.2010. Формат 84x108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Times. Умовн. друк. арк. 5,04 Умовн. фарбо-відб. 5,04.

Видавництво “Навчальна книга — Богдан”
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21. 03. 2001 р.

Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-06-07, 52-19-66, 52-05-48
publishing@budny.te.ua www.bohdan-books.com

УДК 82-2
ББК 84(4Укр)-5(2)

ЗНАКИ ПРИВАТНОЇ ПУНКТУАЦІЇ. — Тернопіль:
О72 Навчальна книга — Богдан, 2011 — 96 с.
ISBN 978-966-10-1904-0

© Навчальна книга — Богдан, майнові права, 2011